

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.946 van 25 januari 2002
in de zaak A. 81.088/XIV-3335.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTIERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit op 23 november 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 oktober 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten op 17 oktober 1998;

Gelet op het arrest nr. 77.494 van 9 december 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 december 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 14 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1 Overwegende dat de verzoekende partij, van XXX nationaliteit, op 14 juni 1998 België binnenkomt en zich op 15 juni 1998 vluchteling verklaart; dat op 12 oktober 1998 aan de verzoekende partij een doorlaatbewijs wordt afgeleverd voor de overdracht van België naar Duitsland, dat zich op 9 oktober 1998 akkoord verklaarde met de overname;

1.2. Overwegende dat op 12 oktober 1998 aan de verzoekende partij de bestreden beslissing wordt betekend, waarvan de motivering luidt als volgt :

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 5.1 en 5.4 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990.

Betrokkene is in het bezit van een verblijfstitel afgeleverd door de Duitse autoriteiten en de Duitse overheid heeft in datum van 12.10.1998 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse overheid.";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

"(...).

1. Verzoekster voert ten gronde een schending aan van art. 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, en verder de schending van het artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de art. 5.1 en 5.4 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990; schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout,

Doordat:

de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: 'België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 5.1 en 5.4 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990. Betrokkene is in het bezit van een verblijfstitel afgeleverd door de Duitse autoriteiten en de Duitse overheid heeft in datum van 12 oktober 1998 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.'

Terwijl:

artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en art. 3, lid 4 van de Overeenkomst van Dublin stellen dat met instemming van de asielzoeker, België zich wel degelijk bevoegd kan verklaren om kennis te nemen van de asielaanvraag, 'zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen'; dat wanneer een bestuurlijke overheid, zoals in casu, over een appreciatiebevoegdheid beschikt, ze deze bevoegdheid dient uit te oefenen en haar beslissing formeel dient te motiveren, op zulke wijze dat de betrokkene geïnformeerd is over de redenen die de overheid ertoe hebben gebracht om te beslissen zoals ze heeft beslist of niet beslist;

dat niet blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de redenen die verzoekster of haar echtgenoot inroept ter staving van haar en zijn asielaanvraag met name de nieuwe elementen waarvan verzoekster of haar echtgenoot heeft kennis genomen sinds hun eerste asielaanvraag in Duitsland, in overweging hebben genomen of minstens onderzocht hebben;

dat België immers krachtens de internationale bepalingen wel degelijk bevoegd is een tweede asielaanvraag in overweging te nemen, die is gesteund op feiten, die bij de afwijzing van de eerste asielaanvraag (in casu in Duitsland), geen rol hebben kunnen spelen.

dat de onverholen bedreiging vanwege de president van XXX, ten aanzien van allen die het land ontvluchtten (cfr persknipsel), samen met de algemene toestand, die reeds jarenlang door Amnesty International wordt aangeklaagd, met name het willekeurig arresteren en detineren van politieke verdachten, de beweringen van martelingen, 'verdwijningen' en sterfgevallen tijdens hechtenis (jaarboek 98, Amnesty International, p.35) en de moord op de broer van verzoeker in juli 1997, een nieuw element vormen dat is tussengekomen nadat verzoekster en haar echtgenoot een eerste asielaanvraag hadden ingediend en waarvoor België wel degelijk bevoegd is;

dat, tijdens de schorsingsprocedure, vastgesteld werd dat de verwerende partij zelfs niet in het bezit was van de Duitse procedure, zodat niet eens kon vergeleken worden op welke feiten en gronden de eerste procedure werd afgewezen, laat staan dat de nieuwe feiten hadden kunnen vergeleken worden met deze Duitse beslissing.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt repliceert:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, gedaan te Dublin, op 15 juni 1990, te Rome op 7 december 1990 en te Luxemburg op 13 juni 1991, goedgekeurd door Wet 11 mei 1995, B.S. 30 september 1995, de uitwerking heeft zoals als volgt uiteengezet.

Toepassingsgebied: Vreemdelingen die geen onderdaan zijn van een EG-Lid-Staat.
In werking : sinds 1 september 1997
Vervangt vanaf dat ogenblik de bepalingen van de Schengen-Uitvoeringsovereenkomst betreffende asielzoekers.

Aanpassing in de Vr. Wet: Wet van 15 juli 1996

Artikel 51/5 par 2

Artikel 51/5 par.1

Artikel 51/5 par.3

A. Eerste hypothese:

De asielprocedure is hangende in de Lid-Staat die de asielzoeker verliet:

Artikelen 3, 5 en 10.1 Dublin-Overeenkomst.

Principieel wordt de asielaanvraag behandeld door één Lid-Staat, die wordt aangewezen volgens de criteria van de artikelen vier tot en met acht. (art. 3.2)

Iedere Lid-Staat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, zoals gewijzigd bij het protocol van New York, een asielzoeker naar een derde land te zenden.(art. 3. 5)

B. Tweede hypothese:

De asielprocedure werd beëindigd in de Lid-Staat die de asielzoeker verliet: Artikel 10.1 e van de Dublin-Overeenkomst:

'De Lid-Staat die op grond van de criteria van deze overeenkomst verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht een vreemdeling wiens verzoek hij heeft afgewezen en die zich illegaal in een andere Lid-Staat ophoudt, volgens de in artikel 13 bepaalde voorwaarden terug te nemen.'

Artikel 13 :

'1. De terugname van de asielzoeker in de in artikel 3, lid.7 en artikel 10, genoemde gevallen geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:

a) het verzoek tot terugname dient gegevens te bevatten op grond waarvan de aangezochte Staat kan vaststellen dat hij op grond van het bepaalde in artikel 3, lid 7 en artikel 10 verantwoordelijk is.

b) de voor terugname aangezochte Staat is verplicht binnen acht dagen nadat het verzoek aan hem is voorgelegd, op het hem gedane verzoek te antwoorden. Hij is verplicht de asielzoeker zo spoedig mogelijk en uiterlijk één maand nadat hij de terugname heeft aanvaard, daadwerkelijk terug te nemen.

2. De terugnameregeling kan later nader worden uitgewerkt door middel van bepalingen die met toepassing van artikel 18 worden vastgesteld.'

De hypothese van een eerste asielaanvraag moet in casu niet worden onderzocht.

In geval van eerste aanvraag, kan de asielaanvraag worden onderzocht door een andere Lid-Staat mits toepassing wordt gevraagd van artikel 4 dat de eenheid van het gezin waarborgt. Onder gezin wordt verstaan de echtgenoot, diens ongehuwd kind beneden de achttien jaar, of indien de asielzoeker zelf een ongehuwd kind beneden de 18 jaar is, diens vader of moeder.

De Belgische overheid dient geenszins de door verzoeker aangehaalde motieven om de asielaanvraag te staven, in overweging te nemen. Evenmin moet kennis worden genomen van de in Duitsland aangehaalde feiten.

Een volledig afgelopen procedure voor de ene Lid-Staat kan niet meer worden hernomen in een andere Lid-Staat.

Belang van de correcte toepassing van de Dublin-Overeenkomst:

Artikel 11.5:

'De overdracht van de asielzoeker vanuit de Lid-Staat waarbij een asielverzoek is ingediend aan de verantwoordelijke Lid-Staat moet plaatsvinden uiterlijk een maand na de aanvaarding van het verzoek tot overname of een maand na de beëindiging van de geschilprocedure die eventueel door de vreemdeling tegen het besluit tot overdracht is ingespannen, indien aan die procedure schorsende werking is verbonden.'

De Staat die de asielaanvraag afwijst moet ook toezien op de verwijdering van de vreemdeling van het grondgebied van de Lid-Staten.

(...)

nr 294. 'De overname- en terugnameverplichtingen van de verantwoordelijke Staat vervallen indien de Lid-Staat waar de asielzoeker verblijft aan de asielzoeker een verblijfstitel met een geldigheidsduur van meer dan drie maanden heeft verstrekt en aldus de verantwoordelijkheid op zich neemt.

(art.10,2) Zij vervallen eveneens indien de betrokken vreemdeling het grondgebied van de Lid-Staten gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten (art.10,3). Zoniet blijft de verantwoordelijke Staat verplicht om de vreemdeling, wiens verzoek hij heeft afgewezen en die zich illegaal op het grondgebied van een andere Lid-Staat bevindt, terug te nemen.'

Zie nummer 297 voor de gevallen waarin de overdracht wordt uitgesteld vanwege bijzondere omstandigheden of wanneer de asielzoeker zich aan de overdracht onttrekt.

C. Het criterium 'nieuwe gegevens'

Het criterium van 'nieuwe gegevens' is niet van toepassing in het kader van de Dublin-Conventie, doch behelst de vernieuwde aanvraag in de Lid-Staat die bevoegd is voor de behandeling.

Dat gegeven kadert voor België in artikel 51/8 Vr.W: De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Nu overeenkomstig artikel 10.1.b van de Dublin-Conventie elke Lid-Staat verplicht is de asielaanvraag volledig af te handelen, kan a fortiori de aangevochten beslissing steun vinden in gezegde Conventie. M.a.w. indien nieuwe gegevens worden aangevoerd dienen die te worden onderzocht door de eerste Lid-Staat.

Nu de asielaanvraag van verzoeker de Lid-Staat Duitsland werd behandeld - of die nu nog in behandeling is of volledig afgehandeld maakt geen verschil uit - is Duitsland verantwoordelijk ofwel voor de verdere afhandeling ofwel voor het doen verlaten van het Schengen-gebied.

Duitsland heeft de verantwoordelijkheid m.b.t. verzoeker en zijn gezin opgenomen door de overdracht te aanvaarden.

De nietigverklaring van de overname - die tussen twee Lid-Staten werd bedongen - kan niet worden bevolen indien blijkt dat de Dublin-Overeenkomst werd nageleefd.

In casu kan niet worden gesteld als zou een onterechte toepassing zijn gemaakt van de Overeenkomst.";

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herneemt en er aan toevoegt wat volgt :

"(...).

2. De uiteenzetting van de verwerende partij in haar Memorie van Antwoord is naast de kwestie: verzoekende partij heeft nooit betwist dat wanneer er nog een asielprocedure zou hangend zijn in Duitsland, dat dan de Duitse staat verantwoordelijk is voor het afhandelen van deze asielprocedure of nog dat wanneer er een definitieve beslissing zou tussengekomen zijn in Duitsland, waarbij de asielaanvraag van betrokkene definitief zou zijn afgewezen geworden dat Duitsland op dat ogenblik verplicht is de vreemdeling terug te nemen, op voorwaarde uiteraard dat België zulks zou vragen.

Verwerende partij bewijst echter niet aan de hand van het administratief dossier, dat er nog een asielprocedure hangende zou zijn in Duitsland.

3. In casu echter houdt de verzoekende partij voor 1° dat de asielprocedure van de echtgenoot van de verzoekende partij in Duitsland beëindigd was (cfr verklaring op stuk 31) 2° dat er zich sinds zijn eerste asielaanvraag nieuwe feiten hebben voorgedaan die bij de afwijzing door Duitsland geen rol hebben kunnen spelen 3° dat deze feiten kaderen binnen de bepalingen van art. 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (goedgekeurd door de W. van 26 juni 1953) 4° dat hij deze feiten heeft medegedeeld aan de belgische autoriteiten 5° dat blijkt dat deze autoriteiten deze feiten niet eens hebben onderzocht en er niet eens nota van hebben genomen en 6° dat deze autoriteiten een administratieve beslissing hebben genomen waarbij zij, in strijd met de werkelijkheid, aanduiden dat betrokkene geen specifieke elementen zou aangegeven hebben waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, terwijl uit het administratieve dossier blijkt dat de stukken in het arabisch niet eens werden vertaald (stuk 51).

4. Het kan niet worden betwist dat het administratief dossier niet eens de stukken van de Duitse asielprocedure bevat zodat de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende

partij niet konden vergeleken worden op het ogenblik dat de bestreden administratieve beslissing viel.

Evenmin bevat het administratief dossier een onderzoek naar de zeer ernstige feiten (de moord op de broer van de Verzoekende Partij), waarvan de verzoekende partij gewag maakte tegenover de Belgische autoriteiten.

De beslissing zelf zwijgt in alle talen over het feit dat de verzoekende partij op grond van nieuwe feiten een nieuwe asielaanvraag formuleerde.

Een en ander is in strijd met art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische of feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn (...).

Overigens stelde art. 23, 6 Besl. Com. Dublin nr. 1/97 voorop dat in een "geest van loyale samenwerking" de Lid-Staten gezamenlijk zullen onderzoeken aan de hand van de bewijsmiddelen waarover zij beschikken, met inbegrip van de verklaringen van de asielzoeker, of de verantwoordelijkheid van een Lid-Staat kan worden vastgesteld (...).

Zulks impliceert uiteraard in de eerste plaats dat de verklaringen van de asielzoeker in elk geval zouden worden opgetekend, hetgeen in casu geenszins het geval was.

5. De verwerende partij schijnt te suggereren dat zelfs in het geval van een nieuwe asielaanvraag dat dan uitsluitend Duitsland bevoegd zou zijn om daar kennis van te nemen.

In de eerste plaats bewijst de verwerende partij zulks niet: op welke Duitse rechtsregel steunt de verwerende partij om zulks voorop te stellen?

Het is helemaal niet zeker dat Duitsland bereid zal zijn kennis te nemen van een nieuwe asielaanvraag op grond van feiten die bij het afwijzen van de eerste asielaanvraag geen rol hebben kunnen spelen, terwijl dit recht uitdrukkelijk wordt erkend in België (art. 51/8 Vr.W.).

Vervolgens is de overeenkomst van Dublin op dat stuk helemaal niet expliciet.

Verzoekende partij verwijst naar een uitspraak van de Nederlandse Rechtseenheidskamer van 19 december 1996, waarin enerzijds (en vooral) het interstatelijk vertrouwensbeginsel tussen de Schengenlanden wordt bevestigd, maar waarbij tevens belangrijke uitzonderingssituaties worden aangeduid: '... de staat waarin een hernieuwd asielverzoek is ingediend, moet ervan kunnen uitgaan dat het verzoek in het verantwoordelijk Schengenland op goede gronden is afgewezen, en dat een eventuele verwijdering geen schending inhoudt van het refoulementbeginsel. Alleen wanneer zulk gevaar bestaat, bijvoorbeeld wanneer de verantwoordelijke staat een wezenlijk verschillende definitie van vluchtenlingenschap hanteert, of wanneer zich sinds de afwijzing in de verantwoordelijke staat feiten hebben voorgedaan die bij de afwijzing door de andere staat geen rol hebben kunnen spelen, zou de asielaanvraag alsnog door België op grond van artikel 51/5, lid 1, Vr W. kunnen worden herbeoordeeld' (...).

6. In perfecte overeenstemming met art. 51/5 van de Vreemdelingenwet en met art.3, lid 4 van de Overeenkomst van Dublin en uiteraard met instemming van de verzoekende partij, die geen vertrouwen meer stelt in de Duitse autoriteiten, kon de nieuwe asielaanvraag door België behandeld worden, hetgeen hic et nunc niet vaststaat t.a.v. Duitsland (...).

De verwerende partij diende minstens te motiveren, waarom zij van mening was dat, ondanks de gegevens die de echtgenoot van verzoekende partij kenbaar maakte, België de betrokkenen toch naar Duitsland doorverwees of zoals het geciteerde Arrest het stelt: "Overwegende dat uit evengeciteerde bepalingen lijkt te volgen dat de verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt; dat die appreciatiebevoegdheid medebrengt dat de overheid haar beslissing formeel diende te motiveren op een dusdanige wijze dat de betrokkene geïnformeerd is over de beweegredenen en die de overheid ertoe gebracht hebben de beslissing te nemen, welke zij heeft genomen."

Hierbij was het ook erg belangrijk dat de verwerende partij, alvorens de verzoekende partij zo maar door te sturen naar Duitsland, tevens aantoonde dat de verzoekende partij in Duitsland evenwaardige kansen zou krijgen zoals in België om op grond van nieuwe feiten een nieuwe asielaanvraag in te leiden.";

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de laatste memorie doet gelden wat volgt:

“1 Volgens de verwerende partij, daarin bijgetreden door het Auditoraat, dient een en ander te worden herleid tot de vraag of art. 13 van de Conventie van Dublin in casu al dan niet werd nageleefd.

2. Zulks is geenszins de mening van de verzoekende partij en overigens dient te worden vastgesteld dat het art. 13 van de Conventie niet werd nageleefd, nu de termijnen vervat in dat art. niet eens werden gerespecteerd en sindsdien de verzoekende partij gedurende meer dan 3 maanden in België werd ingeschreven.

3. Vervolgens verwijst de verzoekende partij nogmaals naar art. 23, 6 Besl. Com. Dublin nr. 1/97, waaruit impliciet dient te worden afgeleid dat in elk geval en op zijn minst, de lidstaat de verklaringen van de asielzoeker dient te acteren, waarna de vraag zich kan stellen van de verantwoordelijkheid van de lidstaten.

4. In casu werd deze verklaring niet eens opgenomen en blijkt uit het administratief bundel dat niet eens de moeite werd genomen de stukken gesteld in het Arabisch te vertalen (stukken 42, 44 en 51) hetgeen een flagrante schending is van het algemeen principe van de rechten van de verdediging.

Verzoekende partij formuleert dan ook bij deze een nieuw middel, doordat uit het administratief dossier blijkt dat de stukken gesteld in het Arabisch niet werden vertaald.

5. Overigens belet de tekst van de Conventie van Dublin geenszins dat België de nieuwe asielaanvraag van de verzoekende partij zou behandelen (cfr p. 5 in fine van de memorie van Wederantwoord en de aldaar geciteerde rechtspraak van de Nederlandse Rechtseenheidskamer)

6. In elk geval, wanneer België dit niet doet, dient de administratieve beslissing afdoende gemotiveerd te worden, zoals overigens elke administratieve beslissing, hetgeen in casu niet is gebeurd, zoals reeds aangeduid in de Memorie van Wederantwoord en hetgeen tevens terecht werd vastgesteld in het schorsingsarrest dd. 23 oktober 1998 (nr. 76.608), dat werd verleend in de zaak van de echtgenoot van de verzoekende partij.”;

2.2.1. Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partij in het enig middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zij niet in concreto uiteenzet in welke mate deze bepaling is geschonden; dat een onderdeel dat op zulk een summier wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat de wettigheidscontrole uit te oefenen;

Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3.3, 5.1 en 5.4 van de overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap wordt ingediend, gedaan te Dublin op 15 juni 1990 en goedgekeurd bij wet van 11 mei 1995 (hierna : Overeenkomst van Dublin), wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, deze bepalingen op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepalingen derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van de aangehaalde bepalingen uit de Overeenkomst van Dublin niet dienstig kan invoeren; dat het onderdeel van het middel in zoverre het de schending invoert van deze bepalingen niet ontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat, wat de schending van de overige in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen betreft, uit de overwegingen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf blijkt dat deze steunt op het motief dat een andere lidstaat bevoegd is om de asielaanvraag te onderzoeken; dat de verzoekende partij dit motief in het inleidend verzoekschrift niet betwist en zich ter zake in haar verzoekschrift beperkt tot de blote bewering "dat België (...) krachtens de internationale bepalingen wel degelijk bevoegd is een tweede asielaanvraag in overweging te nemen, die is gesteund op feiten, die bij de afwijzing van de eerste asielaanvraag (in casu in Duitsland), geen rol hebben kunnen spelen";

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op artikel 51/5 van de vreemdelingenwet; dat deze bepaling luidt als volgt :

“Art. 51/5.

§1. Zodra de vreemdeling zich aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50 of 51, vluchteling verklaart, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de Minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen het verzoek te behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt.

§2. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de internationale overeenkomsten die België binden, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”;

Overwegende dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in het bezit is van een verblijfstitel afgeleverd door de Duitse Autoriteiten en dat de Duitse Overheid heeft ingestemd met de vraag tot overname; dat zij evenmin betwist dat zij in Duitsland een eerste asielaanvraag heeft ingediend; dat zij in haar memorie van wederantwoord overigens stelt dat deze procedure is beëindigd; dat de minister van Binnenlandse Zaken derhalve, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België verbinden en inzonderheid met toepassing van artikel 10.1.e) van de Conventie van Genève, in alle redelijkheid kon overwegen dat de Duitse Overheden bevoegd zijn voor de afhandeling van de asielaanvraag; dat hieruit volgt dat op de minister of zijn gemachtigde niet de rechtsplicht rust om de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij "die is gesteund op feiten die bij de afwijzing van de eerste

asielaanvraag (in casu in Duitsland) geen rol hebben kunnen spelen" in overweging te nemen en te onderzoeken; dat het verder, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot asiel, niet ter zake doet of de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij in Duitsland al dan niet beëindigd is, noch welke de nieuwe feiten zijn waarop de nieuwe asielaanvraag steunt;

Overwegende dat de verzoekende partij zich ter adstruering van haar middel, beroept op de uitzondering voorzien in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet om te stellen dat de verwerende partij de redenen die zij inroept ter staving van haar asielaanvraag - met name de nieuwe elementen - in overweging moest nemen of onderzoeken en formeel tot uitdrukking moet brengen;

Overwegende dat uit de wetsgeschiedenis (Parl. St., Kamer, 1995-96, nr. 364/1, 34) van het hiervoor aangehaalde artikel 51/5, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet blijkt, dat deze bepaling expliciet de soevereine macht van de Belgische Staat om elke aanvraag die in België wordt ingediend, te onderzoeken, in herinnering brengt, zelfs wanneer deze met toepassing van de criteria van de internationale overeenkomsten die België binden, niet verplicht is de asielaanvraag in behandeling te nemen; dat op grond van deze bepaling de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om een voordeel aan de asielaanvrager toe te kennen, met name de behandeling van de asielaanvraag in België indien de vreemdeling daarmee instemt; dat een overheid die over de mogelijkheid beschikt om een voordeel toe te kennen aan een bestuurde, de verplichting heeft om zich uit te spreken telkens haar een daartoe strekkende aanvraag wordt voorgelegd; dat derhalve de uitoefening van de in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, bepaalde appreciatiebevoegdheid vereist dat een zorgvuldig optredende vreemdeling een daartoe strekkende aanvraag indient, minstens in principe de specifieke elementen of redenen doet kennen waarom, naar zijn mening - en met zijn instemming - de minister of zijn gemachtigde toepassing dient te maken van zijn in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, besloten appreciatiebevoegdheid; dat van een bestuur dat besluit dat met toepassing van internationale overeenkomsten die België verbinden, België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van een vreemdeling die zich aan de grens of in het Rijk vluchteling verklaart, immers niet kan worden geëist dat het ambtshalve, zonder dat haar ter zake concrete gegevens worden verstrekt of zonder dat deze zonder meer voor de hand liggend zijn of uit de aanvraag tot asiel en de overgelegde stukken blijken, gaat onderzoeken of, indien de vreemdeling instemt, er redenen zijn om te beslissen het verzoek tot asiel te behandelen;

Overwegende dat uit de overlegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij op enig moment in de procedure specifieke elementen heeft aangehaald waarbij de Belgische overheid haar asielaanvraag zou dienen te behandelen en niet de Duitse autoriteiten; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf stelt dat de redenen die zij inroept, strekken tot staving van de gegrondheid van haar tweede asielaanvraag, "met name de nieuwe

elementen waarvan de verzoekende partij heeft kennis genomen sinds haar eerste asielaanvraag"; dat dergelijke nieuwe gegevens desgevallend betrekking kunnen hebben op het onderzoek naar de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, doch dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit geen elementen zijn die uiteenzetten waarom de verwerende partij, in afwijking van artikel 51, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, het verzoek tot asiel in België dient te behandelen; dat derhalve de bestreden beslissing evenmin artikel 51/5, § 1, tweede lid, miskent;

Overwegende dat uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze steunt op het motief dat een andere lidstaat bevoegd is om de asielaanvraag te onderzoeken en dat de verzoekende partij "bovendien (...) geen specifieke elementen (heeft) aangehaald waarom zijn (haar) asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden"; dat in het licht van de hiervoor toegelichte draagwijdte van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet deze formele motivering afdoende is; dat zij immers de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijk gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat zij kon oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat, in zoverre en in de mate dat de overige door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen niet samenvallen met de hiervoor onderzochte bepalingen en beginselen, zij niet uiteenzet op welke wijze deze zijn miskend; dat zij ze derhalve niet op ontvankelijke wijze heeft aangevoerd;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij zowel in de memorie van wederantwoord als in de laatste memorie stelt dat "artikel 23,6 Besl. Com. Dublin nr. 1/97 (...) impliceert dat de verklaringen van de asielzoeker in elk geval zouden worden opgetekend, hetgeen in casu geenszins het geval was";

Overwegende dat, in de mate dat dit als een nieuw middel moet worden beschouwd en daargelaten de vraag of de aangevoerde rechtsgrond op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd, het middel nuttig kon worden aangevoerd in het verzoekschrift; dat het laattijdig is en derhalve niet ontvankelijk;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig januari tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS

G. DEBERSAQUES